

Editor's Note

Please address all communication for the English pages to The English Editor, 'Morning Star' UDUVIL, CHUNNAKAM

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. QB/59/300/26/82

Established: 1841: A Christian Weekly : Published Every Friday

Vol. 143 JAFFNA, FRIDAY, 4 & 11th NOVEMBER, 1983 No. 44 & 45

RIGHTOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

JDCSI

New Office Bearers

The following new office bearers have been appointed to fill vacancies which have occurred since the last annual Council meeting:—

Mr. A. Rajasingam, Chairman of the Medical Board; Rev. S. N. Sugunananthan, Secretary of the Medical Board; Dr. Jeevaratnam, and Miss C. V. Selliah, members of the Board; Mr. P. J. Thambiratnam, Treasurer of the Workers' Pension Fund.

Women Ordained

At a historic service of ordination held in the Kollupitiya Methodist Church Colombo on Friday the 4th November, two Sisters were ordained into the ministry of God and received into full connexion of the Methodist Church of Sri Lanka. In all, there were four ordinands who became full-fledged ministers on that day namely the Revs. Malar Chinniah, Ebenezer Joseph, Piya-sena and Ariamalar Vythilingam. The event was significant because this was the first time in this country that women were ordained into Christian priesthood. The President of the Methodist Conference the Rev. Soma K. Perera presided over the ceremony and the Rev. S. M. Jacob the Secretary of the Conference delivered the Charge. The Church overflowed with crowds of Methodists and friends from many parts of Sri Lanka.

Sister Malar Chinniah who hails from Tellipalai was an English trained teacher on the staff of Vembadi Girls' College when she resigned and proceeded to UK to do her Diploma in Religious Education. She was accepted for service as a Sister in the Methodist Church in 1952 and beginning with Christa Illam, Kalmunai served in many stations sometimes acting for ministers of large Churches. She attended several conferences abroad, and is presently in charge of the Kod-daimunai and Chenkaladi Circuits.

Sister Ariamalar Vythilingam a grand-daughter of the Rev. Samuel Veeragathy of the American Ceylon Mission also was a teacher at Hartley and later Central College Jaffna when she decided to become a Church worker. She did her theological studies in Singapore and became an accredited local preacher and subsequently was admitted to sisterhood. She had travelled in nearly all the circuits of the Methodist Church before joining the staff of the Colombo City Mission. She attended Methodist Women's Conferences in Ireland, Australia and the Philippines. Presently she is at the Katukelle Church, Kandy and is to be transferred as the

The Jaffna Red Cross Society

The Jaffna Red Cross Society has been in the forefront of the rehabilitation efforts in the North, serving the 18 Welfare Centres in Jaffna with a zeal and devotion that has won the regard and appreciation of those who have been affected by the July disturbances.

The Society has been getting down clothes, milk powder, medical supplies etc., from Red Cross Societies in China, India, Philippines, Geneva and Singapore and distributing them to the refugees. Some 2423 packages of clothes have been distributed to needy families in the 16 AGA's divisions in Jaffna.

The Society has also offered first aid and medical assistance to refugees with the help of Dr. Krishnarajah, the President of the Jaffna Medical Association, which by itself has contributed to the Rehabilitation Fund a some of Rs. 35,103.

The President of the Red Cross Society is Mr. P. L. Patrick Additional Government Agent, Jaffna. Associated with him in the service are Messrs. Anandara-jah, Vainadevan, Balathevan and Mrs. Shanmugalingam.

The Society functions under the overall supervision of Mrs. Devanesan Nesiiah, wife of the Government Agent of Jaffna.

Church Relief to Affected Families

At a specially convened meeting of the Workers' Union held at Vaddukoddai on Thursday the 3rd of November, the Bishop of the Jaffna Diocese of the CSI, distributed about two hundred and fifty cheques worth over two lakhs of rupees to be given away to families affected by the recent disturbances. This help was made out of assistance from the World Council of Churches through the NCC and voluntary contributions received in response to appeals made by the Bishop.

Personal

Mr. Arulampalam Selvaratnam is among the 19 Justices of the Peace and unofficial magistrates appointed by the Lord Chancellor of Shropshire. He is Chief Engineer of the Telford Corporation. Last year he was awarded the MBE for outstanding services in his area. He is an Old Boy of Jaffna College and is from Araly North.

second minister at Kalmunai in January.

The Rev. Ebenezer Joseph the son of a District Evangelist is an alumnus of the Tamilnadu Theological Seminary, Madurai. He is presently attached to the Colombo City Mission.

"Thanthai Selva" Primary School

The Annual Prize Giving of the above school, established at Tellipalai in the Kankesanthurai electorate to commemorate the late Mr. S. J. V. Chelvanayakam, Q. C., the Tamil Leader, was held recently at the Union College Hall with Mr. K. Sivanesan, the Headmaster in the Chair.

Mr. M. Simiampillai, the Director of Education, N. R., was the Chief Guest and Dr. (Mrs.) Sivuantham distributed the prizes.

Mr. Simiampillai in his address emphasised the importance of the Primary Schools in our educational set-up. He also referred to the unfortunate position that has now cropped up of the M. Ps Funds for school development which now have to be delayed because of the absence of our M. Ps from Parliament and the consequent impasse.

At Rest

Mrs. T. C. Rajaratnam

The death occurred at her residence "Raneestan", Inuvil, on Thursday (27-10-83) of Rane-nayagam Ammal, wife of the late Mr. T. C. Rajaratnam, a well known member of the Jaffna Bar in his time and a former Chairman of the American Ceylon Mission, the precursor of the JDCSI.

Mrs. Rajaratnam was 85 years old at the time of her death. The funeral service at home was conducted by Rev. S. N. Sugunananthan. The Rt. Rev. S. Kulandran preached the Sermon.

The remains were cremated at the Uduvil Crematorium. The committal rites were performed by Rev. S. N. Sugunananthan.

She leaves behind a son, Mr. T. W. Rajaratnam, a former Supreme Court Judge, two daughters, Sahuntala Tissanayagam and Sulochana Navaratnam and a brother, Mr. M. M. Pararajasingam. Two of her sons, Mr. T. J. Rajaratnam, High Court Judge, Jaffna and Mr. R. Dharmarajah pre-deceased her.

In brief

● The number of vacancies for teachers in Schools in the North has risen, according to informed sources, to some 1700 from about 1200, because of the exodus of Tamil students from the South, after the July disturbances.

● The 83rd Birth Anniversary of the late Mr. G. G. Ponnambalam, Q. C., the Tamil Congress leader was marked on 8-11-83 by a Commemoration Meeting held at the Tamil Congress Office in Jaffna at 6 p. m. Mr. S. R. Kaganayagam presided at the meeting.

S. Inland: 18-11-1983
FOR ADVERTISEMENTS
Apply to:
The Manager,
'Morning Star', Vaddukoddai.

Varany Mission Multipurpose Farm & Training Centre

Applications are invited from Male candidates for "Agricultural Trainees" in the above establishment.

Minimum educational qualifications G. C. E. (O/L) — Pass in six subjects. Age above 17 years. Free accommodation and an attractive allowance will be given. Application forms could be obtained by sending a self addressed stamped envelope to,

The Instructor,
Varany Mission Multipurpose Farm and Training Centre,
Varany.

Applications close 14 days from today.

The Christmas Carol Service

of
St. John's College

and
Chundikuli Girls' College

will take place
at St. John the Baptist Church
Chundikuli
on Sunday the 20th November
1983

at 5-00 p. m.

Please inform others interested.
Thank you.

The Principals.

The 36th Annual Festival

of
CAROL SINGING

by
The Youth of the North
at
St. John's College, Jaffna

on
Sunday 27th November 1983
at 4-00 p. m

Admission by Programme.

Please inform others.

St. John's College,
Jaffna.

Appointed J. P.

Mr. Felix A. Rajendra of Colombo has been appointed a Justice of the Peace.

Mr. Rajendra who a few years ago retired from the Bank of Ceylon as a Senior Manager, is an active Social Cultural and Religious Worker. He was educated at St. Henry's College Ilavala where he represented the college in sports.

He is a son of the late Mr. T. Appadurai, Registrar and the late Mrs. Appadurai of Uduvil and son in law of Mr. E. A. Arnold and the late Mrs. Arnold of Lawton Road, Manipay.

Bishop Lakshman Wickremasinghe

A Tribute by
Rajan Kadirgamar

To many of us who belonged to the Student Christian Movement of more than three decades ago, Bishop Lakshman remains the most sincere, loveable and dearest friend and a truly great father in God. His passing away therefore at a comparatively young age is a shattering event and to us in Jaffna, a very hard and severe blow. Many of us feel somewhat orphaned, because Bishop Lakshman identified himself so closely with us in all our joys and sorrows and was present with us at our weddings, anniversaries, prizegivings, camps and conferences. His consoling presence at funerals and at the calamities here, we cannot forget: his prompt and comforting presence at the funerals of Perianan Sevak Selvaratnam of the Ashram and at that of our revered leader S. J. V. Chelvanayagam is gratefully remembered. Under normal circumstances, so many of us from Jaffna would have poured into Kurunegala and Colombo to pay our last respects to our dearly departed friend, but the present situation made it impossible for most of us to do so. However, our aching hearts were somewhat consoled through the media of television when we were able to catch a glimpse of him lying in state in the Colombo Cathedral and our intense prayers went up in praise and gratitude for the glorious life of a remarkable Christian statesman and leader, pastor, Bishop and friend.

There was an exceptional nobility in the very demeanour of Bishop Lakshman and we took justifiable pride in him as he appeared before national and international audiences. He was every inch a noble Prince of the Church and one of God's most polished and brilliant ornaments in our midst and yet one who had the utter humility of a Francis of Assisi. Bishop Lakshman happily demonstrated the beauty of a life of simple, frugal living when he had all the means for a very comfortable life. He involved himself with hard physical labour whenever the opportunity arose in villages during work camps and S. C. M. Conferences and thereby sanctified human labour. He loved the men of the soil who laboured unendingly and was a very effective social reformer and a civil rights leader.

He had a surprisingly vivid and incisive knowledge of Jaffna people and could assess relationships and family backgrounds with utmost ease. He could relax in the back verandah of a Jaffna home bare-bodied, clad only in a sarong, savouring a Jaffna delicacy and could very humanly stray into some trivial innocent local gossip. He could crack hilarious jokes one after the other

keeping everybody roaring with laughter while there was hardly a trace of even a faint smile on his own face. While in the midst of school boys he could easily slip into their slang and be one with them. He would allow himself to be 'fooled' around by his young nephews and nieces. He could also stretch the minds of the most intelligent of undergraduates through an exacting intellectual pilgrimage. He loved little children, played with them and remembered interesting events about them, their birthdays and pet names. He honoured the aged and befriended the disabled. In him we found amply those Christ-like graces. He was a pastor of the highest order and his parish knew no bounds and it extended far and wide beyond the Diocese of Kurunegala. There was an all encompassing love and affection in him for people and anyone who came into his generous orbit received the same intensity of care, concern and affection, whether it was his humble servant or his fellow Bishop. He was a strong bulwark, a refuge and strength to many in times of distress personal and national.

It is no secret that Bishop Lakshman was the most frequent Sinhalese visitor to Jaffna particularly during ethnic disturbances and he was here soon after the July, 1983, 'holocaust' even though he had just been back from a strenuous trip abroad and was in delicate health. During such visits he made it a point to meet wherever possible all those who were bereaved, religious and political leaders, officers in the armed forces, the young and the old—it was a truly devoted pastoral visit, but the strain of emotion and sadness this time was too much for him and he fell very seriously ill soon after the heart-rending visit to Jaffna. Someone has said, "When words have lost their meaning, life alone can speak!" and the healing presence of Bishop Lakshman in Jaffna during times of tension in Sri Lanka was more eloquent than words.

There were moments when Bishop Lakshman had to be very firm and even say things most unacceptable to some, but the kind, gentle, cultured, convincing tone in which he conveyed his views won everybody's heart and made what he said acceptable. Sometimes his discussions with people who differed from him took many long hours going well past midnight, but ultimately he triumphed in reconciling the irreconcilables. He always took time to settle disputes amicably. God had endowed him with a handsome pleasing personality and a fragrance of body, mind and spirit that created an aura of calm, peace and serenity wherever he went. Old age did not have the opportunity to ravage his fine dignified cherubic face nor to

dampen his body, mind or spirit and thank God we can always remember him young as he was. It will be a very long, long time before Sri Lanka can produce a man of the distinctive calibre of Bishop Lakshman. Men of his quality are gifted to us probably once in a century or more.

It is impossible at this time to assess the great contribution Bishop Lakshman made as a thinker, writer, preacher, public speaker, theologian, chaplain, civil rights and ecumenical leader and it is our fervent hope that a worthy publication will follow soon to compile the Bishop's labour in these wide fields of intellectual, social, political and theological pursuits. We remember Bishop Lakshman also as a man of deep contemplation and he took much time out to live a life of prayer and to renew his spiritual resources specially at the Chrisra Seva Ashram in Jaffna.

A few moments before his peaceful death Bishop Lakshman concelebrated the sacrament of Holy Communion with Father Celestine Fernando and to many of us that final act was again a very significant concelebration for it was Father Celestine who first introduced to us in the S. C. M. the young and dynamic leader Father Lakshman and we are bound to exclaim with nostalgia 'those were the days', but now sadly, 'gone with the wind'. What sacred and blessed memories flood our minds!

At this time of national crisis it is almost difficult to think of the present without our courageous Bishop Lakshman! Jaffna has lost its dearest and most beloved Sinhalese friend and many of us Christians our dearest Father in God. The greatest tribute we can pay him at this time is to try to continue the good work he attempted to accomplish in our midst and to emulate his well-set Christian example. It will need much dedication and commitment and let us hope and pray that the memory of his beautiful and purposeful life in our midst will inspire us to forge ahead in faith.

Some Reflections on All Saint's Day, 1983

"Any man's death diminishes me", said John Donne the Oxford don, preacher and poet. How much more then are we diminished this past year by the heavy toll of death which began on All Saint's Day, 1982 with that of Rev. A. C. Thambirajah of Navageevanam followed in quick succession by those of Messrs. C. S. Ponnudurai, K. J. Chelvarajan, Chandran Devanesan, Mrs H. G. Aseervatham, Rev. N. W. G. Sugunaratnam, Mr. L. S. Kulathungam, Mr. K. A. Selliah and Bishop Lakshman Wickremasinghe just before All Saint's Day this year. All these were deeply involved in Christian education and the development of Christian character among the young, besides their own specific tasks. They were teachers,

Computer Course at Uduvil

A short course in Computer Programming and Data Processing was inaugurated under the Further Education Programme of Uduvil Girls' College on Tuesday the 1st of November 1983. A prayer service with the fresh batch of students in their new class room (the old dormitory) was conducted to mark the occasion when the Director of the Further Education Programme Miss Ruth Mann, the Principal Miss C. V. Selliah and the tutorial staff of the department were present. The Consultant lecturer supervising the course is Dr. S. Ganesalingam Senior Lecturer in Statistics at the University of Jaffna. Lectures are given by him and Mr. C. Nandakumar assisted by Miss V. Sampanthar the Computer Programmer. The course will be completed in four months. More than twenty candidates have enrolled for the course already.

A Prize for the Most Creative Tamil Writing

The Tamil University of Thanjavur, South India has instituted the Rajarajan Award a prize of one lakh rupees for creative literature in Tamil. The annual award is open to all persons living anywhere in the world. The University has defined "Creative Writing" as any writing of permanent human values and ideals with a high degree of aesthetic and semantic skill in the form of poetry, drama, fiction, novel, short stories and artistic prose. The Syndicate of the University is to appoint a National Advisory Committee for each country to send recommendations on the literary works of the concerned nationals. The venture is expected to be a stimulant for the creation of Tamil works of great merit.

and pastors, poets and dramatists, editors and journalists, preachers and orators, scholars and theologians, principals, a vice-chancellor and a bishop. They have left their strong impress on the Student Christian Movement, The World's Student Christian Federation, The World Council of Churches, The YMCA, The Church Youth Movements, Religious Education Boards, The Christian Teachers Guild and the Jaffna Christian Dramatic Society. The youth of Jaffna of several generations shall rise up and call them blessed:

"They were teachers who taught us; they were ministers of God's gospel who instructed us in His truth and faith; they were an example to us of what life should be and their influence will never cease nor their memories depart from us. We therefore, remember this day the unseen cloud of witnesses who compass us about, we remember the blessed dead who do rest from their labours and their works do follow them."

(William Barclay)

Thanks be to God for all of them.

A. R. K.

“என் மனச்சான்றுக்கு விரோதமாக
நான் எதையும் மறுக்கவும் மாட்டேன்....
மறுக்கவும் முடியாது....
இதுவே என் நிலை!”

— மாட்டின் லுத்தர்

1521 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 17 ஆம் நாள், மாட்டின் லுத்தர் ஓரீம்ஸ் நகர் அருகே மேட்டையில் வீற்றிருந்த ஆலோசனைச் சபை முன் விசாரணைகளை வந்து சேர்ந்தார். சரீரில் மன்னனும் தேசப்பிரமுகரும் இருந்த அவ்வரங்கின் நடுவில் இவ்விதக் குவியல் பேரில் லுத்தரினால் எழுதப்பட்ட ஏராளமான நூல்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இவ்வாலோசனை சபை கூடியிருந்த கத்தியட்ச மரணிகை கயச் சுற்றி மக்கள் திரளாகக் கூடியிருந்தனர். லுத்தரின் சீர்திருத்தம் நாட்டுக்கும், மக்கள் வாழ்க்கையின் சுபாதினத்திற்கும், மனுக்களும் அனைத்திற்கும் பெரும் பயனளிக்கும் என மக்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

அங்கு வைக்கப்பட்ட நூல்களை லுத்தர் மூன்று வகையாகப் பிரித்தார். முதலாவது வகை, பத்திநூல்கள்; இரண்டாவது, கத்தோலிக்க மாரிக்க ஆசாரங்களின் ஒழுங்கெங்களைக் கண்டித்து எழுதிய நூல்கள்; மூன்றாவது, தனி நபர்களின் சமயப் பேரகீழ் அபிப்பிராயங்களுக்கும் எதிராக எழுதப்பட்ட நூல்கள்.

இவ்வளவு நூல்களையும் எழுதிவது அவர்தான் என்றும், இவற்றில் எதையாவதும் மறுத்துரைக்கச் சம்மதமானவையே லுத்தரிடம் விசாரணையில் கேட்கப்பட்ட முதல் கேள்வி. இவற்றைத் தரவே எழுதியதென்றும், அவற்றை மீண்டும் படித்த பின் தாது, கேள்விக்குப் பதில் அளிக்க முடியுமென்றும் தனக்குப் பேர்திவ அவசரம் தரும்படி கேட்டார். 24 மணி நேர அவசரம் கொடுக்கப்பட்டது. இவர் மேல் குற்றஞ் சமத்தி, இழுத்துக் கொண்டுபோய் சுட்டெரித்து விடவேண்டுமென எதிரிகளே கோபாவேசத்துடன் கரத்திருந்தனர்.

அடுத்த நாள், ஏப்பிரல் 18 ஆம் நாள் விபரங்கிழமை. அரங்கறகு வெளியே முன்னிலும் பராக் பெருங்கூட்டம் கூடிநின்றது. இந்த ஒரு நாள் நீடிப்பு எதிரிகளை மனக்கொதிப்பை பெருமனவில் அடக்கிறது. இச்சபையின் இருந்த லுத்தரின்

பழைய நண்பர், விசாரணைச் சபை அவரை மதிப்புடன் நடத்த உதவினர். அவரும் லுத்தரின் பேச்சைக் கேட்ட ஆர்வத்தடன் இருந்தனர்.

விசாரணை சபை லுத்தரை மதிப்புடன் நடத்துவதைப் பார்த்து, எதிர்ப்புக் கட்டுமுடமாக முதல்நாள் விசாரித்த பரப்பரசரின் பிரதிநிதி அடுத்தநாள் விசாரிக்க வரவில்லை. ஆதலால் லுத்தரை ஜான் ஏக் எசுபவர் விசாரிக்கத் தொடங்கினார். ஏக், லுத்தரை நோக்கி, அவரின் நூல்களில் காணப்படும் பேதல்களை இன்னும் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறார் அல்லது மறுதலிக்கச் சம்மதமானவையே ஆலோசனைச் சபைத் திரு அறிவிக்கும்படி கேட்டான்.

அதற்கு லுத்தர், திருமறையினால் தவறு என நிரூபிக்கப்பட முடியாத எதையுமே நான் மறுக்கமாட்டேன். என் மனச்சான்று இறைவனின் சொல்லுக்கு அடிகையாகிவிட்டது. நான் எழுதினவைகள் பேசினவைகள் எதையுமே நான் மறுத்துரைக்க மாட்டேன். மறுத்துரைக்கவும், முடியாது. மனச்சான்றுக்கு எதிராகப் பேசுவது நெறியுமன்று; பாதுகாப்பு அளிப்பதுமன்று. இதுவே என் நிலை. நான் வேறெதையும் செய்ய முடியாது. இறைவன் எனக்குத் துணை செய்வாராக; ஆமென். என்று அஞ்சாது, வீரத்துடன் பதிலளித்தார்.

இவ்வாறு மாட்டின் லுத்தரின் நெஞ்சிலே பற்றிப் பெரிந்த நெருப்பு ஜெர்மன் நாடு முழுவதையும் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டது. பின்னர், ஐரோப்பாவிலும், அனைத்துலக நாடுகளிலும் பரவியது. ஐரோப்பாவின் வரலாற்றையே தலைமொத்திப்பிட்டு டார் லுத்தர், வார்ட்பர்கு கிறையில் லுத்தர் தன்னப்பட்ட பேர்திலும், அவர் தொடக்கிய சீர்திருத்தம் திருச்சபை வரலாற்றிலும் ஐரோப்பிய அரசியல் சமூக வரலாற்றிலும் மாபெருந்திருப்பத்தை படைத்ததுவிட்டது. எடவுளினால் பரவக்கப்பட்ட நூல்கிறந்த செயல்கள் செய்த லுத்தரின் வாழ்க்கைக்காக, எம் உள்களிலிந்த நன்றியை இறைவனுக்குச் செலுத்துவோம்.

பாவ மன்னிப்புச் சீட்டும் லுத்தரின் தொண்ணூற்றைந்து நியாயங்களும்

— J. Sandegren —

மாட்டின் லுத்தர் துவக்கத்தில் தம்மட்டில் மீட்பின் வழியைக் கண்டடைந்ததைப் பற்றித் திருப்பதியுடனிருந்தார். ஏழுமனை கத்தோலிக்கப் பக்தர்களை பேர்திவவற்றை தரவும் அனுசரித்து, இச்சபையின் உண்மையான உறுப்பினராகத் தரமிடுப்பதாக நம்பி, இச்சபையின் எல்லைச் சட்டங்காக்காங்களுக்கும் சட்டம் திட்டங்களுக்கும் தம்மை உட்படுத்தி துறவியாக வாழ்ந்து வந்தார்.

1516ஆம் ஆண்டு ஒரு கலாசாலையில் ரோமர் நிருபத்தைப் பற்றி விசுவரவாற்றங்கரல், முதன்முதலாக தமது விசுவாச உறுதியை அறிவித்தார். திரளான மரணவர் இவரது விசுவரவா ஆவலோடு கேட்டு வந்தனர்.

தனர். கலாசாலைப் பேராசிரியர் வேலையோடு, வேறு பெரும் பொறுப்புக்களும் இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. சபைப் பொறுப்புக்களும் இவருக்கு அளிக்கப்பட்டன.

பல அலுவல்கள் இடையே, லுத்தர் தம் ஆத்தமமீட்பு விடயமாய் அடைந்த அனுபவத்தை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்த ஏதாவது ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. எல்லா அறிந்திய தண்டனைகளும் ஆதிதுமாவை நீக்கலாக்கக் கூடிய பாவமன்னிப்புச் சீட்டு விவரபரத்தைப் பற்றியுண்டான தர்க்கமே அது.

சிலுவைப் போர்களுக்குப் போவோருக்கெல்லாம், அவர்கள் தங்களை பாவங்களுக்காக

இம்மையிலும் உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்திலும் அனுபவிக்கவேண்டிய களை அறிந்திய தண்டனைகளும் நீங்கிப் போருமென்று மத்திய காலத்தின் திருச்சபைப் பேர்தித்தது. சிலுவைப் போருக்குப் போக முடியாதவர்களின் ஒரு தொகையைக் கோவிலுக்குச் செலுத்தி அதே சலாக்கியத்தை அடைவலாமென்கிற கொள்கையு மிருந்தது.

துவக்கத்தில், தோயாளிகள், முதியோர்கள் முதலியவர்களுக்கு கர இவ்வொழுங்கு ஏற்பட்டதே யன்றி பரப்பரசரின் வருமானத்தைக் கருதியுண்டானதல்ல. வரவர இதனால் ஏராளமான வருவாய்க்கு வழியுண்டென்று புலப்படவே, பிற்காலத்தில் பரவமன்னிப்புச் சீட்டுகளை விபத்திற்குப் பண வருவாயே முக்கிய தோக்கமாகி விட்டது. சிலுவைப் போர் என் முடிந்தபின், அவைகளுக்குப் பேரவதற்குப் பதிலாக, சில கிறிப்பான ஆண்டுகளில் ரோமர புரிக்குச் செல்லும் யாத்திரைகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. அச்சமயங்களில் மக்கள் பூரண பாவமன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், அவ்வாண்டுகளில் பரத்திரை செய்ய இவ்வாறுவர்களை மேற்படி பாவமன்னிப்பை விலக்கு வரக்கொள்ளவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

இச்சீட்டுகளைவாங்குகிற ஒவ்வொருவனும் தான் அறிந்திய தண்டனைகளுக்கு மட்டும் நீக்கலாமே பெறழிய, கரத்தில் அனுபவிக்கவேண்டிய நித்திய தண்டனைக்கு நீக்கலாக முடியாதென்கிற பயயிருந்ததாக, பொதுமக்கள் அதை வில கொடுத்து இச்சீட்டுகளை வரக்க மாட்டார்கள் என்று கண்டு, நித்திய தண்டனைக்கு நீக்கலாக்கும் பரவ சங்கீர்த்தனம் (Confession) என்னும் உபரீய தெய்வதரவிய அனுமானத்தோடு இவ்விவரபரத்தை யும் சம்பந்தப்படுத்தினர்.

சபைபார் தமக்குப் பிரியமான குருவினிடம் பாவங்களை அறிக்கைசெய்ய அனுமதிக்கும் மன்னிப்புச் சீட்டுகளை விலக்கு வரக்க இடமுண்டாயிற்று. இச்சீட்டுகளை விரும்பும் விவரபாரியோடு எல்லாப் பாவங்களையும் இலேசாகக் கணித்து மன்னிக்கக் கூடிய ஒதுக்குச் சலவார். சபைபார் விவரபாரியிடம் சீட்டை வரங்கி அறிந்திய தண்டனையின்றி இருந்து பெற்றுவுடன், பக்கத்தில் நிற்கும் குருவினிடம் பாவ அறிக்கை செய்து இவருவில் உடனே நித்திய தண்டனையினின்றும் விடுதலையடைந்தார்கள்.

உண்மையான மனமாறதலின்றி நடக்கும் பரவ அறிக்கையும் மன்னிப்புக் கூறுதலும் திருச்சபையின் கொள்கைக்கு விரோதமாயிருந்தும், அனுட்டானத்தில் சாதாரணமாயிருந்தது. இவ்விவரபரத்தால் பாவமன்னிப்பும் நித்திய மோட்சமும் பணத்திற்கு விற்கப்படுவது என்று சொல்வது மிகையாகாது.

இவ்வித பரவ மன்னிப்புச் சீட்டு விவரபரத்தாக ரோமர் சபையை எதிரிக்க லுத்தரை ஏறிற்று. அவர் வாழ்ந்த இடத்தில் இவ்விவரபாரம் வேகு வேலமாய் நடைபெற்றது.

லுத்தர், இத்தகைய விவரபாரம் புதிய ஏற்பாட்டிலுந்தமது அனுபவத்திலும் கண்டறிந்த இரட்சணிய வழிக்கு முற்றிலும் விரோதமாயிருந்தபடியால், அவர் மெனமையிருக்க முடியவில்லை. தர்க்க ரீதியாக இதனை எதிரிக்க ஆயத்தப்பட்டார்.

விட்டென்பர்க் தேவரையைத் தில், நவம்பர் முதலாம் நாளைய

பரிசுத்தவாழ்களின் திருநாளில் இங்கு கூடவிருக்கும் திரளான மக்களுக்கு, பாவமன்னிப்புச் சீட்டு விஷயமாய்ப் பேச லுத்தர் ஆயத்தமாயிருந்தார். தர்க்க முறையில் விடுதலையளிப்பைப் பற்றித் தர்க்கிக்கத் தீர்மானித்தார். அக்கால வழக்கப்படி, இவ்விஷயத்தைப் பற்றி சில நியாயங்களை வத்திக் கொழியில் எழுதி வெளியிட்டார்.

1517 இல் கலாசாலை பரிசுத்தவாழ்களின் நாளுக்கு முந்திய நாளைய அக்டோபர் 31ஆம் திகதி பிற்பகல் அரண்மனைத் தேவரையத்தின் வடபுறக்கதவில், லத்திக் கொழியில், பரவங்கினின்று அளிக்கப்படும் விடுதலையைப் பற்றித் தாம் எழுதிய 95 கோட்பாடுகள் கொண்டு ஒரு அறிக்கையை லுத்தர் ஒட்டினார்.

பணத்திற்குப் பரவ மன்னிப்பைச் சம்பாதிக்கலாமென்று அச்சீட்டுகளை விபவர்களைப் பேர்தித்த பேர்திலும், ரோமச்சபை அப்படி வெவ்விவரங்கமாய் போதித்த தில்லை. அதே சமயத்தில் அதனை தடுக்கவியில்லை. பாவமன்னிப்புச் சீட்டினால் பரவங்களை மன்னிக்கப்பட்டு இரட்சிப்பு கிடைக்கிற தென்னும் பொதுஜன நம்பிக்கைக்கு எதிராகவே லுத்தர் தமது நியாயங்களை வெளியிட்டார்.

அக்டோபர் 31ஆம் திகதி மாலை ஆராதனைக்கு வந்த சபைபார் மேற்படி நியாயங்களை, லுத்தரின் மரணவர் ஜெர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்க்க கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பின் இந்த கோட்பாடுகள் ஜெர்மன் மொழியில் பிரசுரிக்கப்பட்டன. சில மாதங்களுக்குள்ளே ஜெர்மனிய நாடுகளும், ஐரோப்பாவின் பல பாகங்களிலும் பரவிவிட்டன.

இந்த கோட்பாடுகளில் மக்கள் கண்டறிந்த உண்மை—“விசுவரவாத்தரக் நீதிமான் பிழைப்பாக” என்பதே. இதில் முதல் நியாயம்—“நமது ஆண்டவரும் தீயத்கு மரணிய இயேசு கிறிஸ்து குணப்படுங்கள்” என்று சொன்னபொது விசுவாசியின் முழு வாழ்வும் இடைவிடாத குணப்படுதலாயிருக்க வேண்டுமென்று திருள்ள மாற்றி என்பதே.—36ஆம்37ஆம் கோட்பாடுகளில்—“எந்தக் கிறிஸ்தவனும் உண்மையாக குணப்பட்டால் பரவமன்னிப்புச் சீட்டில்லாமலே பரவக் கட்டைகளைத் தம் தண்டனைகளுக்கும் முற்றாக நீக்கலாகிறது” என்பதும் “ஒவ்வொரு மெய்க் கிறிஸ்தவனுக்கும் அவன் உயிருடன் இருந்தாலும் மரித்திருந்தாலும், கிறிஸ்தவம் திருச்சபையும் இவ்வச ஈவர்க்கி கொடுக்கும் கலாசாலை நகைமனிலும் பக்குண்டு” என்பதுமே.

மேலும் 62 ஆம் கோட்பாடு “திருச்சபையின் மெய்ப்பொக்கிலும் எடவுளுடைய மிகமையும் கிருபாரிம குறித்த உன்னத பரிசுத்த கவிசேஷமே” என்பது கடைசியாக, “கிறிஸ்தவர்கள் சிலுவை மரணம், தரத்திக் வழியாய்த் தங்கள் தலைவாகி கிறிஸ்துவைப் பித செல்லக் கருத்தாயிருக்க வேண்டுமென்று போதிப்பது நியாயம்” போய்ச் சமாதானத்தை நம்பியிருப்பதைப் பரேக்கிலும், அனை உபத்திரவங்களின் வழியாகக் கட்டைகளை ராஜ்யத்திலுப் பிரவேசிப்பது நலம்” என்று கூறி முடிக்கினார்.

லுத்தரின் 95 கோட்பாடுகள் மூலமாய் வெளியான நிதியைப் பற்றிய பேர்தனை பொதுமக்களின் தரக்க வரழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் மாற்றி விட்டது. அக்காலத்தில் இவற்றுக் எல்லாத் துறைகளிலும் மாறுதல் காணப்பட்டது.

மார்ட்டின் லுத்தர்

திருச்சபைச் சீர்திருத்தத்தின் சிற்பியாத் திகழ்ந்த மார்ட்டின் லுத்தர் பிறந்த ஐந்தாறாவது ஆண்டு நிறைவு விழா, இம்மாதம் பத்தாம் நாள் (10-11-83), புரொட்டஸ்தாந்து திருச்சபைகள் அனைத்திலும் நன்றி நிறைந்த உள்ளத்துடன் கொண்டாடப்படும்.

திருச்சபை வரலாற்றில், ஒவ்வொரு முக்கிய காலத்தின் தொடக்கத்தில் சிறந்த தலைவர்களை இறைவன் தந்தருளினார். ஆதித்திருச்சபையின் தொடக்கத்தில் புனிதர் பவுல் அடியாரை நாம் காண்கிறோம் மத்தியகால ஆரம்பத்தில், ஆபிரிக்கா கண்டத்து புனிதர் அகுஸ்தின் அடிகளார் சிறந்த தொண்டாற்றினார். பத்தாண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் புரட்சி வீரர் மார்ட்டின் லுத்தர் தோன்றினார். திருச்சபையைச் சீர்திருத்தும் பெரும்பணியில் ஈடுபட்டார்.

இறைவனின் தலைசிறந்த நற்புதுப்பணியாளராய் விளங்கினார் பவுல் அடியார். புனிதர் அகுஸ்தினையும் லுத்தரையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், அகுஸ்தின் அடிகளார் பலதுறைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். அடிகளாரின் சிறந்த போதனையால் திருச்சபை வரலாற்றின் பல பகுதிகள் உயிர்ப்படைந்தன. லுத்தரின் மாட்சி அவர் சாதித்த ஒரே காரியத்தைக் குறித்துள்ளது. கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியில் பொதிந்துள்ள பொக்கிஷங்களைக் கண்டார், அதனைத் தூய்மையோடும் தெளிவோடும் பிரபலப்படுத்தினார்.

திருச்சபையில் மலிந்துகிடந்த கேடுகளைப் பற்றிய வெறுப்பும், மனிதன் தன் சொந்த மனச்சாட்சி கூறுவதுபோல் நடக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் உடையவராய்த் திருச்சபைச் சீரமைப்பு இயக்கத்தின் உயிர்நாடியாய் விளங்கினார். அன்று, திருச்சபையின் சீர்கேடு பெரும்பாலும் பாப்பாரசரின் ஆதிக்கத்தையும் அதின் உரிமைகளையுஞ் சார்ந்திருந்தது. எனவே, திருச்சபை இயக்கத்தின் சகல சக்திகளையும் ஒன்று சேர்த்து பயன்படுத்தக்கூடிய, புதியதோர் இயக்கத்தைத் தூய ஆவியின் துணைகொண்டு நடத்தினார்.

மார்ட்டின் லுத்தர் தனது திருமறை ஆய்வில், தூய ஆவியாள வரின் துணைகொண்டு கண்டுபிடித்த தம் கருத்துக்களை அஞ்சாது அறிவித்தார். 'மனிதன் தன் புள்ளரியத்தால் அல்ல கடவுளின் அருளால் மீட்கப்படுகிறான். இறைவன் தம் அருளை கிறிஸ்துவில் வெளிப்படுத்தினார். மனிதன் இறைவனுக்கு அளிக்கும் பதிலே, விசுவாசம். இதுவே இறைவனிலும், கிறிஸ்தேசு பெருமானில் அவர் செய்த செயல்களிலும் வைக்கும் நம்பிக்கையாகும்'.

இப்பதிலிப்பிள் பயனாக, மனிதன் புதிய மனிதனாகி, தூய்மையான புதிய வாழ்க்கையை நடத்துகிறான். திருச்சட்டத்திற்கும் நற்செய்திக்கும் அடிப்படையிலேயே வாழுகிறது. சுயாதீனம் பெற்ற ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் குருத்துவக் கடமைகளை உடையவன். உடன் கிறிஸ்தவர்களுக்காக செபிப்பதும், நற்செய்தியை உயர்வர்களுக்குப் போதப்பதும் அவனுக்களிக்கப்பட்ட பணிவிடையாகும். கிறிஸ்தவன் அனைவருக்கும் ஆளாவான், ஒருவனுக்கும் அடிமைப்பட்டவன் அல்லன். கிறிஸ்தவன் எல்லாருக்கும் கடமைப்பட்ட அடிமை, அனைவருக்கும் கீழ்ப்பட்டவன். இப்புனிதக் கருத்துக்கள் தான் திருச்சபையின் சீர்திருத்தத்திற்கு உந்துதலாய்த் துணைபுரிந்தன.

கிறிஸ்தவ அனுபவத்தைச் சாரும்பிழிந்து, விசுவாசச் சுவை நளி சொட்டச் சொட்ட வடித்துக் காட்டிய லுத்தரின் நூல்கள் இன்றும் நமக்குப் பேருக்கத்தை அளிக்கின்றன. கிறிஸ்தவ சபையும் மேல்நாட்டு நாட்களையும் லுத்தருக்கு மிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ள வென்பது மிகையாகாது. நாம் லுத்தரைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமேயாயின், அவர் நம்மைக் கிறிஸ்துவன்னை நடத்தவும், கடவுளிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட சொல்லிமுடியாத ஈவுகளுக்காக இறைவனைப் புகழ்ந்து போற்றவும் நாம் நம்மை ஒப்புக்கொடுத்தல் அவசியம்.

மார்ட்டின் லுத்தரின் ஐந்தாறாம் ஆண்டு நிறைவை நினைவுகூரும் இந்நாட்களில், அவர் ஆக்கிய பல பாடல்களுள் சிறந்த "A mighty fortress is our God" என்ற பாடல் இன்றைய சூழ்நிலைக்கு பொருத்த முடையது. அதனைச் சிந்தையுங்கள். பேருக்கம் பெறுவீர்கள்.

"கர்த்தாதி கர்த்தன் நமக்கு கருணையாம் அரணே;
வர்த்தனம் என்றும் அவனே வலிமையாகக் காப்பான்;
பாதாளம் பிளந்து பஞ்ச பூதங்களும் வேதாளமும் வந்து
வெருட்டல் செய்தாலும் ஆதாரம் எங்கள் அப்பன்"

புனிதர் லூக்காவின் நற்செய்தி நூலில்
இயேசுவும் பெண்களும்

1. ஊழியம் செய்த பெண்கள் — லூக். 8:13
2. கடவே இருந்த பெண்கள் — லூக். 8:33
3. சிலுவை வரை சென்ற பெண்கள் — லூக். 23:27
4. சிலுவைக் காட்சி கண்ட பெண்கள் — லூக். 23:49
5. அடக்கம் கண்ட பெண்கள் — லூக். 23:55
6. உயிர்த்தெழுதல் கண்ட பெண்கள் — லூக். 24:1, 22
7. நற்செய்தி பரப்பின பெண்கள் — லூக். 24:9,

அமரர் திருமதி H. G. ஆசீர்வாதம்

இந்நூலைப் படித்தீர்களா?

காலம் சென்ற திருமதி H. G. ஆசீர்வாதம் அம்மையாரின் வாழ்க்கைக்காலமும், சேவை நலத் திறகாலமும், ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை ஐப் பசி மரதம் 8-ந் திகதி சனித் திழமை சரயந்தரம் ஏழாலை வடக் குதி திருச்சபைத் தேவாலயத்திக்குத் திருப்பெற்றது. மகாசனம், டாக்டர் S. குலேந்திரனவர்களினாலும், திருமதி சுகிரீதம் தயானந்தினாலும், இரங்கலுரை வழங்கப்பட்டது. மகாசனம் குலேந்திரன் அவர்கள் தமதுரையில் கூறியதாவது:

ஞானியக்கர ஒரு சிறப்பான ஆங்கில ஆசிரியை. ஆசிரியையாக இருந்தும் ஒரு ஊழியனுக்கு மனைவியாகி, தனது ஆசிரியக்கடமைகளுடன், ஊழிய வேலையை முத்தமையாக நினைத்து அவ் வேலையைத் திறம்படச் செய்த சீமரட்டி, அனைத்துக்கு முன்மாதிரி யாவும், அன்பாகவும் தனது ஊழியத்தை இறக்கும்வரை செய்து வந்தார் ஞானியக்கர ஒரு சீமரட்டி. இத்தியாவில் ஓர் இடத்தில் புகையிரத 1-ம், 2-ம் வகுப்புப் பெட்டிகள் சீமரட்டிகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். அதாவது செக்வும் படைத்த பல செளகரியங்களையும் படைத்தவர்களுக்கு என்பதே. ஆனால் நான் கூறும் இந்தச் சீமரட்டி தேவ அருட் செல்வம் படைத்த பெரும் சீமரட்டி. சிறுபிள்ளைகள் மத்தியில் ஊழியம் செய்யும் அருட் சீமரட்டியாவையும், சமயக் கல்வி அறிபராகவும் தனது ஊழிய காலத்தில் அருளுசேவை செய்து தனது ஜீவிய ஒட்டத்தை முடித்தார் என்பதரக்க கூறினார்.

திருமதி சுகிரீதம் தயானந்தன் கூறியதாவது: "நான் உண்டைத் தாயின் வயிற்றில் உருவாக்கு முன்னே உன்னை அறிந்தேன். நீ! கர்ப்பத்தில் இருந்து வெளிப்படுமுன்னே நான் உன்னைப் பரிசுத்தம் பண்ணி உன்னை ஜாதிகளுக்குள்ளே தீர்க்கதரிசிவராகக் கட்டினாயிட்டேன்" எரேமி 1:5 இத்தீர்க்க தரிசை வார்த்தைகள், ஆசீர்வாதம் போதகர் குடும்பத்திற்கும் கொடுக்கப்பட்ட தீர்க்க தரிசைமாவையும் இருக்கும், அவர் ஒரு தீர்க்க தரிசிவராக வாழ்ந்து காட்டினார்.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்
பவர்—வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்"

மக்களோடு கலந்துறவாடி வாழ்ந்து காட்டிய ஒரு ஞானி, சானுவலில் சங்கமமாகிவிட்டார். சேவை மனப்பான்மை கொண்ட ஆசிரியையாவையும், சமூகசேவகியாவையும், பத்தாவிற்கேற்ற பதிவிரதையாவையும், ஊழியனுக்கேற்ற மனைவியாவையும் வாழ்ந்து காட்டிய உத்தமிய. அன்பெனும் அமுதமொழி பேசிப், பன்பெனும் பாசமலராகி அனைவரை உயர்வெனும் உன்னத நிலையில் உருவாக்கிய கைங்கர வினாக்கு,

உசிரர்புன்னகை, கறுகறுப்பு, சிக்கனம், ஆர்வம், தியாக உணர்வு, தின்னிய நோக்கு, இரக்க சிந்தை, இன்னுரை நாட்டம், ஒருங்கே அமைப்பபெற்ற உத்தமிய. இவைகள் அவ்விதக் கட்டவுளரக் கொடுக்கப்பட்ட கொடைகள்.

தாள் அங்கம் வகித்த திருச்சபைகளில் எல்லாம் அச்சபைகளின் வளர்ச்சிக்காக அகிலம் பசுளும் ஆயிரவையிற்றி உழைத்த உன்னத ஆன்மா. இகப்பத்திலும் துன்பத்திலும் இணைபிரியாது குடும்பம் பணிபு குறையில்லாது குன்றின் விளக்கரய வாழ்ந்து காட்டிய புண்ணியவதி, அவளின் பணிகளை நிலையான ஆஸ்திரரத்

மதுரை தமிழ்நாடு இறைமியல் செமினரியில் பல ஆண்டுகள் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகப் பணிவாற்றித் தற்போது ஓய்வுபெற்றிருக்கும் பாவலர் வி. பர. எ. சுந்தரம் அவர்கள். "அருட் குறள்" என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு கவிதை நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்நூலில் 630 குறட்பாக்கள் உள்ளன. அதிகாரத்திற்குப் 10 குறள் வெண்பாக்களாக 63 அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. "வரன் தத்தை வணக்கம்" முதலாக "உயிர்த்தெழுதல்" ஈறாக உள்ள இவ்வதிகாரங்களில், "விவிவிவப் பயன்", "அருட்டுணை நாடல்", "சரன்", "வரணிகம்", "கணவன், மனைவி" "குழந்தைப் பேறு", "சிலுவைப்பற்று" என்று இத்தகைய பல அரிய தலைப்புகள் பாடப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு குறளுக்கும் ஆசிரியர் தெளிவான விளக்கத்தை அவ்வக் குறளுக்கு நேராக எதிர்ப்பகத்தில் கொடுத்துள்ளார். தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களாகிய சுத்தானந்த பாரதியார், சி. இராஜ கோபாலாச்சாரியார், ம. பொ. சி., டாக்டர் கு. வ. முதலிய பல தமிழறிஞர்களின் பராட்டுரைகளும் அணித்துரைகளும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாவலர் அவர்கள் கிறிஸ்து நெறி உண்மைகளையும் மறற்போது உண்மைகளையும் அருமை யான, ஆழமான, நிலையான குறட்பாக்களாக வடித்திருக்கிறார்கள். குறள் வெண்பாக்களின் தரத்தை நோக்கினால், அருட்குறள் அரிய தோர் தமிழ் இலக்கியமான நிலை பெறுவதற்குரிய பெருமையுடையது என்பது தெளிவு.

நமது தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களில் பலர் இந்த அரிய நூலை கிறந்தாகிலும் பார்த்தல் வேண்டும். ஏற்கனவே முன்பு பதிப்புக்கள் வெளியாகிவிட்டன. ஒரு பரண்சீரோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பார்கள், இங்கே பதத்திற்கு இரண்டு சோற்றினிதை தருகிறேன்.

"மருத்துவ மருத்தம் மறைய அந்நீர்
நீர்நீர் தீர்ந்த மனம்"

"தன்னச் சிலுவையில் தத்துய்த்
தன்னவிக்(கு) சங்கு"

இங்குள்ள தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள், இந்நூலை அரியதோர் நற்செய்தி நூலாக, ஆகிய நூலாக, நல்லபொது நூலாகப் போற்றிக்கொள்ளல் வேண்டும். தமிழின் அருமையை ஆங்கிலம் படித்த கிறிஸ்தவ மக்கள் நன் கறியவும், கிறிஸ்தவ வேதத்தின் அருமையைத் தமிழறிஞர்கள் அறியவும் இந்நூல் பெருந்துணை செய்யும் என்று திரு. இ. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் இந்நூலைப் பற்றி எழுதுகிறார். இந்நூலை வாங்கிப் படிக்கத் தவறுதீர்க்க.

தில் அமைத்தவை. காலத்தால் அழிக்கமுடியாதவை. நிலையான பணிகளைச் செய்திருந்தார். ஏழாலை வடக்குத் திருச்சபைத் தேவாலயம், பிரசங்கபீடம், இதற்குச் சார்புக்கும், இத்தேவாலயம் கட்டுவதற்கு முதலின்று பாடுபட்டு அயராது உழைத்த பெருமை ஞானியன்ரியையே சாரும்.

ஆத்தியட்சரதின் திருச்சபைகளில்லல், சர்வதேச உலகசபைகளிலும் அவர் பெருமைக்குரியவராக இருக்கிறார். ஏராய 63-ம் அதிகாரம் 2-ம் வசனம், ஏராயா 40:29-31-ம் வசனங்கள் அவளின் வாயில் இருந்துவரும் பொன் மொழிகள். அவ்வசனங்கள்மூலம் சாட்சி பசரும் வழிகாட்டியாக, தன்னை ஆண்டவருக்கு அர்ப்பணித்தா என்பதரக்க கூறினார்.

திருமதி S. தயானந்தன்

சிறுவருக்குக் கொடுமை இழைப்பதைத் தடுக்கும் மன்றம்

(Society for the Prevention of Cruelty to Children.)

— அக்டோபர் ௧, ௧983 —

பெற்றோர், ஆசிரியர், பொது வாச எல்லாப் பெரியோருக்கும், சிறுவருக்குக் கொடுமை இழைக்கும் அனைவருக்கும் இம்மன்றம் தேவைப்படுகிறது. சிராமங்களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் மிகக் குறைந்த கூலிக்கும், கூலியே இல்லாமலும் சிறுவரை வேலைவாங்குவது தெரிந்ததே இதைத் தடுக்க S. P. C. C. இங்கிலாந்தில் துவங்கி, இன்றமட்டும் இங்கிலாந்தைச் சிறுவருக்கு நேராதபடி காத்துவருகிறது.

இங்கிலாந்தில் ஒரளம் தாய், வீட்டுவேலைபோடு, கடைக்குப் போதல், துணி துவைத்தல், குழந்தையைக் கவனித்தல் என அல்லல் பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். வேலைக்கு உதவியாக ஆள்கிடையாது. கடைத்தாலும் ஒரு மணி நேரம் வந்தால் அதற்கு 5 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும்; ஆகவே, கடைக்குப்போக, சமைக்க, பரித் தரக் கழுவு, வீடுபெருக்க, துணி துவைக்க இத்தியாதி வேலைகளுக்கே நேரம் போதாது. அதோடு ஒரு குழந்தையைக் கவனிப்பது கலாமல்ல.

இந்த இளம் தாய் குழந்தைக் குப் பாலூட்டி, துங்கவைத்து, குழந்தையைத் தள்ளுவண்டியில் (pram) போட்டுத் தோட்டத்தில் விட்டு விட்டு வேலைகளைக் கவனிப்பாள். சிலவேளைகளில் குழந்தை எழுந்து கழுமி, சத்தம் கேட்டு விட்டுக் குழல் ஒடிவருவதற்குமாத் மேற்படும், பல நாட்கள் இப்படி நடப்பதுண்டு. சிலவேளைகளில் செய்துகொண்டிருக்கும் வேலைகளை அப்படியே போட்டு வர முடியாமலிருக்கும். இக் குழந்தை அழுவதைக் கவனிக்கும் அவலத்தார், வழிப்போக்கர், தாய்க்கு உதவி செய்வர். என்றாலும் அனுபவமும், அறிவும் குறைந்த தாய்களாக, குழந்தை கேட்பாரற்று அழுது தானே அடங்கும். இதை S. P. C. C. க்கு சிலர் புரார் செய்துவிட்டனர். S. P. C. C. அது உண்மையென அறிந்து அத்தாய், தப்பென்மேல் வழக்குத் தொடர்ந்து தீர்ப்பின்படி அதற்கென அமைத்துள்ள காவல் மனைகளுக்கு (Remand Homes) அனுப்பியது.

அங்கு பெற்றோரும் பிள்ளையுமாகத் தீர்ப்புப்படி ஒருவாரமோ, மாதமோ வைக்கப்பட்டுத் தாய் சமைக்கவும், கடைக்குப் போகவும், வீட்டு வேலைகளைச் செய்யவும், அதோடு குழந்தையைப் பராமரிக்கவும் பயிற்சி கொடுத்தனர். குழந்தையைத் தோட்டத்தில் போட்டபோது குளிரிலுல் அழுதிருந்தால் அதற்குப் போட வேண்டிய உடுப்பு என்ன வென்றும், பசியினால் அழுதிருந்தால் ஆகாரம் அதிகரிக்கவேண்டிய அளவு என்னவென்றும் கவனித்துக் கற்றுக் கொடுப்பார். தாயும் சேயும் தீர்ப்பு முடிந்து வீடு திரும்பிய பின்னும் இம்மன்றத்தினர் திடீர் திடீரென வீட்டிற்குச் சென்று, பிள்ளை சரியாகக் கவனிக்கப்படுகிறதா என நேரில் உண்டறிவர். இல்லையென்றால், மறுபடியும் காவல் மனைதான்!

நம் நாட்டில் இப்படித் துவங்கினால் அநேகமாக எல்லாப் பெற்றோரும் காவல் மனைகளில் தான் இருப்பார்கள்!! ஆகவே, வீடுகளிலேயே இப்பயிற்சி கொடுக்கப்படவேண்டும். சுமாதார இலாகா தாதிமாரி, அவர்களோடு சமூக சேவை செய்

பவர்கள் முதலியோர், பெற்றோரோடு தொடர்புகொண்டு, பிள்ளைகளை அடித்தும் வதைத்தும் வளர்ப்பதும் முறையை ஆதரி, அவர்களை அன்பினால் அணைத்தும் தம் வாழ்வேடினதும் வளர்ப்பதும் முறையைக் கற்பித்தல் அவசியம்

குழந்தைகளைப்பற்றிய மன இயலைப் படித்து அறிந்து கொண்டு நம் பெற்றோர் குழந்தைகளை வளர்க்கிறார்களா? ஒரு குழந்தை படிக்கட்டி, விழுந்து அழுது, தாய் ஓடி வந்து இன்னும் இருந்து அடி போட்டு, விழுந்ததால் ஏற்பட்ட காயத்தையும் கவனிப்பாமல் அதட்டுகிறார். இது சாதாரண காட்சி இன்னும், அக்காமாரிடமும், வேலைக்காரிகளிடமும் விட்டுப்போகும் குழந்தைகளின் கதி, பரிதாபமானது. பேசத் தெரியாத குழந்தையும் சின்னஞ்சிறு பாலரும் பெரியோரால் படுத்தப்படும் பாடு அளவிற்றது.

வேலை செய்து முரடு பாய்த்ததும், வயதினால் வைரமேறினதுமான கைகளால் சிறுவரின் பஞ்சு உடலைத் தொடுவதை அவ்வுடலுக்கு வேதனை உண்டாக்குமோ என அஞ்சவேண்டும். அதுபோக சிறுவரைக் கிள்ளி, அடித்துத் தர தர வென்று இழுத்து, அவர்களின் உடல் அங்கங்களைத் தீக்கிழைக்கும் பெரியோரை என்னசெய்வது? வன் விவரிகளைப் பழக்கும் வன்முறைகளைக் குழந்தை வளர்ப்பில் கையாளுகிறோம்! நம் வீடு இனிமேல் இவ்வறமா அல்லது வன்விவரிகளின் உறைவிடமா? சிந்தியுங்கள்! பெற்றோர் தங்களை மூர்க்கத்தையும், பண நெருக்கடி, விவகார உயர்வு இவற்றால் வரும் ஆத்திரத்தையும், வீட்டிலுள்ள மரமியார் கைத்துனர் ஆகியோர் மேல் ஏற்பட்ட கோபத்தையும், குற்றமற்ற குழந்தையை நொறுக்குவதன் மூலம் வெளியேற்றுகிறனர். அத்தோடு வீட்டுக்கு வீடு எனும் காட்சியிது!

நம் நாட்டுச் சட்டங்களில் குழம்களை அனைவருக்கும் அனுசூலமான அநேக சட்டங்கள் இருந்தும் நாம் அவற்றைக் குறித்து அறியாதிருப்பதால் அவற்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதில்லை. அதோடு நம் நாட்டின், ஏன் அனைத்துலகத்தின் முழு பரிபாலன முறையும், பலாத்காரம் அல்லது கொடுமையின் அடிப்படையில்தான் கட்டப்பட்டுள்ளது. காவல்துறை, பட்டாளம், கடற்படை, ஆரவ விமானப்படை, கிறைச் சாலைகளின் அடக்குமுறைமூலம் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்ட நினைக்கிறோம். ஆனால், நடைமுறையில் அன்பையும் அறிவிக்கையையும் விரும்புகிறோம்.

கொடுமை ஒழிய நாட்டை ஆளும் அடிப்படை முறை மாறவேண்டும் இப்படி மாறாதவரையில் பெரியோர் சிறியோரைக் கொடுமை செய்வர். சிறியோர் பெரியோரைக் கொடுமைப்படுத்துவர் ஏழைகள் பிரி ஏழைகளையும், செல்வந்தர்களையும் வதைப்பார். செல்வந்தரும் இதே பலாத்கார முறையையே கையாளுவர்—இன்னும் அதிகப்படியாக! ஆகவே, முழு முறையும் மாறக் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. சிலர் கூறுவதுபோல S. P. C. C. நிறுவனம், முதலில் சிறுவருக்கு ஆன்

சிந்தியுங்கள்!

ஏழு விதமான கிறிஸ்தவர்கள்

1. மயில் கிறிஸ்தவன் — வெளிப்படையான அமைச்சாரம் மட்டும் உடையவன்.
2. கழு குகிறிஸ்தவன் — உண்மையில் பறந்தாலும், அகத்தமான செத்த பிரேதங்களை நாடுகிறவன்.
3. கோழி கிறிஸ்தவன் — கொஞ்சம் பறந்தாலும் முழுவதும் மாய்சத்திரகூரியவன்.
4. காக்க கிறிஸ்தவன் — சுறுசுறுப்பாயிருந்தாலும் இயற்கை சுபாவம் மாறாதவன்.
5. கோக்கு கிறிஸ்தவன் — வெளிப்புறத்தில் பரிசுத்தம், உள்ளே அருவருப்பும் அசுத்தமானவன்.
6. ஆத்த கிறிஸ்தவன் — வெளிச்சத்துக்கு வராமல் இருளில் மட்டும் நடமாடுகிறவன்.
7. புழு கிறிஸ்தவன் — எபடற்ற உத்தம கிறிஸ்தவன் இயேசுவை எதிர்பார்த்து ஆவலோடு காத்துவாழுகிறவன்.

பையும் ஆதரவையும் கொடுத்து விட்டால், அவர்கள் அகப்பில் வளர்ந்து தகுதிவாய்ந்த தலைவராக வளருகின்ற சமுதாயத்தை அறிவியல் நிலைநாட்டுவர். அன்பும் ஆதரவுமற்ற சூழ்நிலையில் சிறுவர் வளர்ந்து, பெற்றோரிருந்தும் இருவரும் வேலைக்குப் போவதால் அலுவலகங்களில் அவ்வது பெற்றோரின் அறியாமையால் கொடுமைகள் குள்ளாகி கொடுமை நிறைந்து, சமூகத்திற்காகிளாக, திருடராக, முரடராக, கொலைபாதகராக, சமூகத்தில் வளர்ந்து தலை பெடுக்கின்றனர். திருச்செவியிலும், நாட்டின் அரசியலிலும் ஏன் தகுதியற்றவர்கள் தலைமை காணப்படுகிறது? உத்தம தலைவர்கள் எங்கே? ஏன் எழவில்லை? நம் சமுதாயத்திலுள்ள கோளாறு தாள் காரணம், இதைச் சிந்தியுங்கள்.

‘இந்தச் சிறியில் ஒருவருக்கு எதைச் செய்தீர்களோ அதை எனக்கே செய்தீர்கள்’ என்ற இயேசுபிரான் மொழி, சிறுவரைச் சிரசு நடத்தத் தூண்டட்டும்.

என் எண்ணங்கள்!

(செப்டம்பர் 23-ஆம் நாள் தாரகையில் வெளிவந்த ‘சிந்தியுங்கள்! எழுதுங்கள்!’ என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த கீழ்க்காட்டு என் எண்ணங்கள்)

1. எவ்வளவு நம்மது அன்பாயிருக்கிறார். அதுபோல மலரின் என்ற பெண்ணும் அந்த நாய்களின் மீதும் தன் அன்பைச் செலுத்தினாள் ஆனால் நாய்கள் அதை உணராமல் அவளை கொன்று சாப்பிட்டன. இதேபோல நாமும் எவ்வளவு அன்பை மறந்து சில நேரங்களில் அவருக்கு விரோதமாக பாவஞ் செய்ய முற்படுகிறோம். என்பது புலனாகிறது.
2. வண்ணாத்திப் பூச்சி தான் எவ்வளவு இறந்து வளர்ந்து, இவ்வளவு அழகாக எவ்வளவு படைக்கப்பட்டேன் என பதை உணராதது, மயிரிக் கொட்டியைப் பார்த்து அருவருத்து தன்னிலிருந்து.

லூக்:- 6:11 வசனத்தில் உள்ள எவ்வளவு வார்த்தை இதை வரசித்தபோது ஞாபகம் வந்தது. ‘நீ உன் எண்ணிலிருந்து உத்திரத்தை உணராமல் உன் சகோதரன் எண்ணிலிருக்கிற துருப்பைப் பார்க்கிற தென்ன.’ சில வேளைகளில் நாமும் இவ்வண்ணாத்திப் பூச்சி போல ஒரே எவ்வளவு நாம் படைக்கப்பட்டோம் என்பதை மறந்து கிணை வெறுத்து ஒதுக்குகிறோம். நாம் அவ்வாறு செய்யாமல் ஒற்றுமையாய் இருக்க இது நமக்கு உணர்த்துகிறது.

லுத்தின் திருமணம்

லுத்தின் நண்பர் சிலர், அவரை திருமணம் செய்து கொள்ள அவரைத் தூண்டிய பொழுது, தாம் மணம்புரிந்து கொள்ளவேண்டிய வயது கடைந்து விட்டதாகச் சொகிவி, இதில் கட்டாயப்படுத்தாமலிருக்க அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

1522 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் விட்டென்பர்கிலுள்ள அருஸ்தின் ரின் துறவிகள் மடம் காலியாகி விட்டது. லுத்தரும் அம்மடாதி பதியுமே அங்கு தங்கியிருந்தனர். இவ்வித தனி வாழ்க்கை இல்கறத்தின் அவசியத்தை லுத்தருக்கு உணர்த்தியது.

ஒரு நாள் ஒன்பத எண்ணியாஸ்திரோனோடு லுத்தர் இருக்கும் இடத்திற்கு, அவரின் கிணைகிற் ஒவ்வர் வந்து அப்பெண்களுக்கு விவாகஞ் செய்வித்துப் பாதகாக்கும் பொறுப்பை லுத்தருக்குக் கொடுத்தார். அவர்களின் பலருக்கு விவாகம் நிறைவேறியது. அக்கணியாஸ்திரோனில் கத்தரின் என் கண்ணிகை அழைவன். இவ்வ விவாகஞ் செய்து கொடுக்க முயன்றபோது, அக்கணிகை, தன் மணஞ்செய்தால் லுத்தரையன்றி வேறொருவரையும் மணம்புரியப் போவதில்லை என்று திட்டமாய்ச் சொகிவி விட்டார்.

லுத்தர் இதனைப் பற்றி ஆழமாக ஆலோசித்து, முடிவிலே தாமே அக்கணிகையை விவாகஞ் செய்து கொள்வதெனத் தீர்மானித்தார். இவ்விதமாய் வாழ்க்கையின் மேன்மையையும், குருமாருக்கு இவ்விஷயத்திலுள்ள கயாதினத்தையும், தாமே தமது இவ்வ வாழ்க்கையின் விளக்கிக் காட்டு வதுபுரினார். அப்போது இவருக்கு வயது 42, அக்கணிகைக்கு 26. இவரின் விவாகம் நடைபெற்றது ஒரு சிறு காரியமாய்த் தோன்றினும், அது மாரிகை விஷயத்தில் நடந்த ஒரு மகத்தான சம்பவமாகும்.

உளச்சான்று: கர்த்தருக்குள் ஒப்படைக்கப்பட்ட உளச்சான்று மனிதனுடைய உத்தம நண்பன்,

இடித்துரைக்கும் உளச்சான்றுக்கு மஞ்சிய உபாத்தியாயர் இல்லை.

ஆள்தோர் வாக்கு

3. இதில் கழுதை தன்னைத் தாழ்த்தி நடத்தியபடியால் எவ்வளவு உயர் திறப்பட்டு அவர் அதில் பவனி வந்தார். இவ்வாறே (லூக். 14:11) வசனத்தில் தன்னைத் தாழ்த்தி கிறவன் உயர்த்தப்படுவான். இதை நாம் உணராமல் சில வேளைகளில் நம்மை நாமே உயர்த்துகிறோம் என்பது புலனாகிறது.

— செல்வி. பி. களகர்த்தம்

சீர்திருத்தவாதிகளும் பரிசுத்த வேதாகமமும்

— D. A. தங்கசாமி —

ஆதிதிருச்சபையில் வேதாமைத்திருகு சிறப்பான இடம் அளிக்கப்பட்டதும், அது இன்னும் ஒரே புத்தமொகத் தொகுதி எப்படாமல் தனித்தனி ஆசனங்களைவே இருந்தன. இன்று நாம் புதிய ஏற்பாடு என வழங்கும் புத்தகங்கள், வேதாமைப் பகுதிகளாகக் குதப்பிடாமல், நிருபர்களை, பேரவைகளைவே குதப்பிட்டன.

பிறகானத்தில் திருச்சபை உறுதியாக நிறுவப்பட்டு, சபையின் அதிகாரமும் ஆட்சியும் பெருகவே, வேதாமைத்தின் அதிகாரத்தின் முக்கியத்துவமும் குறைந்து வந்தது. அது, அச்சு யந்திரம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாலும்; வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மிக்க குறைவாயிருந்த காலம். இதனால் ஆலயங்களில் பணிவிடைக்காரர் வழிபாட்டு வேளையில் வேதாமைப் பாக்களை வாசித்து விளக்கம் கொடுக்கும்பொழுது மட்டுமே, சபையார் வேதாமைத்தின் வசனங்களை கேட்டு வந்தனர்.

நானடைவில், வேதத்தின் இவ்வித வாசிப்பும் விளக்கமும் கூட அவசியமில்லை என்ற மனப்பான்மை, சபை அதிகாரிகளிடையே காணப்பட்டது. வேதாமைத்திற்குப் பதிலாக, திருச்சபையின் ஒழுங்குகள் சட்டங்கள் எண்ணிக்கைகள் முதலியவற்றிற்கே முக்கிய இடமளிக்கப்பட்டது.

பதினாண்டுகள் பதினாண்டுகள் நூற்றாண்டுகளில் மக்கள் தத்தம் மொழிகளில் வேதாமைத்தை வாசிக்கத்தக்கதாக உலகிலே போன்ற பெரியார் வேதத்தை மொழிபெயர்க்க முயன்றனர். ஆனால் சபையின் அதிகாரிகள் அவர்களை ஆதரிப்பதில் அவர்களை ஒடுக்கி ஆட்சி துன்புறுத்தவும் செய்தனர். இவ்வண்ணம் சீர்திருத்தகாலத்துவக்கத்தில், சபையின் அதிகாரமே எல்லாவற்றையையும், வேதாமைத்தின் அதிகாரம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும் இருந்தது.

இக்காலத்தில் தினேடல், மார்ட்டின் ஹதர், இராஸ்மஸ் முதலியோர் திருச்சபையின் ஆட்சியிலுள்ள தீமைகளைத்தெளியும் உணர்ந்து, அவற்றைத் திருச்சபையின் மக்களும் முப்பர்களும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்குடன் எழுதவும் பேசவும் முன்வந்தனர். சபை அதிகாரிகளின் கிரிஸ்தவிக் சிந்தனைக்கு மாறான பல கௌரவங்களையும் கட்டினாலும், அனுட்டானங்களையும் பிறப்பித்து, அவற்றிற்கே சபையில் சிறப்பிடத்தை அளித்து வந்ததால், அந்த அதிகாரிகள் சபையின் மக்களுக்கு நேர்மையான வழிகாட்டிகளை அகல

வென்று சீர்திருத்தவாதிகள் பல உதாரணங்களை கொண்டு சபையாருக்கு நிரூபித்தனர். அத்தோடு, திருச்சபையில் எல்லாருடைய சித்தத்தையும் வழியையும் மக்கள் அறிந்துகொள்ளத் தக்க உயரிய சாதனம் அவர்களுக்கு உண்டென்றும், அதவே பரிசுத்த வேதாமை என்றும் கூறினர்.

மார்ட்டின் ஹதரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் ஓரளவுக்கு வேதாமைத்தின் அதிகாரத்தை உணர்ந்து அதை மற்றவர்களுக்கு விளக்கினர். எனினும் எல்லாருடைய முழு அதிகாரமும் அவருடைய குமாரனிலேயே யுடைய, எப்பொருளிலும் அல்லது ஏடுகளிலும் காணப்பட்டிருக்காதெனச் சீர்திருத்தவாதிகள் நன்கு உணர்வில்லை.

திருச்சபையின் அதிகாரத்தின் நம்பிக்கை வைத்தோர், எல்லாருடைய முழு அதிகாரமும் வெளிப்படுத்தவும் சபை அதிகாரிகளிலேயே நிலைத்துள்ளது என்றெண்ணியதுபோல, சீர்திருத்தவாதிகளும் அவர்களைச் சார்ந்தோரும் வேதாமை எழுத்துக்களிலும் அவற்றின் உறுப்பிலும், எல்லாருடைய பூரணத்தன்மையும் அதிகாரமும் பொதிந்துள்ளதென நம்பினர். ஆனால் சீர்திருத்தத்திற்கு முதல் வராயிருந்தவர் என்றே வேதாமைத்தைக் குறித்து அவ்வாறு எண்ணவில்லை. அக்காலத்து சபைக் கண்காணிப்பாளரை விட வேதாமைச் சிறந்த வழிகாட்டியென்பதை மட்டுமே அவர்கள் வற்புறுத்தினர்.

ஆயினும் இச்சீர்திருத்தவாதிகளுக்கூட, வேதாமைச் சபையார் அணங்குகளும் இறைவனைப் பற்றிய புத்தனார்ச்சியையும் அவருடைய மீட்பின் வழியைப் பற்றிய அறிவையும் கொடுக்கக்கூடுமென்று எண்டிப்பிடித்தபோதிலும் வேதாமைத்தின் உண்மையான அதிகாரத்தையும் அதன் தன்மையையும் ஆராய்ந்து கண்டுகொண்டனரெனச் சொல்ல முடியாது.

சீர்திருத்த காலத்தின் பின்புரொட்டஸ்தாத்து சபைகளில் வேதாமை முக்கிய இடம் வகித்து வந்துள்ளது. இருந்தும் வேதாமைத்தைப் பற்றி இவர்களைப் பல தப்பெண்ணங்கள் கொண்டனர். வேதாமை திருச்சபைக்கு ஒரே புத்தமொக அருளப்பட்டதென்றும், அதன் மூலமாக எல்லாவிடங்களிலும் வெளிப்படுத்தலை மட்டுமன்றி, அறிவியல் உண்மைகளையும், வரலாற்று விவரங்களையும் கற்றுக்கொள்ள முடியுமென்றினைத்தனர். இத்தகைய எண்ணங்கள் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளாக திருச்சபையின் ஆதரவுடன் மக்கள் மனதில் இருந்தன.

என் செல்வரத்தினம் இந்த உலக வாழ்வின் நீதித் பொழுதும், தந்தை செல்வர மறைந்தபொழுதும் அவர் ஆற்றிய உரைகள் நம் மனதைவிட்டு இன்னும் அகலவில்லை.

தாட்டின் நிலைமை சீராக இருந்திருந்தால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பலர் குருநாகலுக்கும் கொழும்புக்கும் திரண்டு, இறுதி மரிவாத்தை எம் அன்பருக்குச் செலுத்தியிருப்போம். ஆனால் இத்தகைய குழல் அகலவராத கலத்த கொள்ள வாய்ப்பளிக்கவில்லை. தொலைக்காட்சி மூலம் அவருடைய பூதவுடல் கொழும்பு ஆசனக்கோவிலில் வைக்கப்பட்டிருந்த காட்சியைக் கண்டு ஓரளவு ஆறுதல் அடைந்தோம். அந்தக் காட்சியைக் கண்டபொழுது நமது உள்ளம் பிடிப் பக்ஷம் மனின் மனோன்மத வாழ்விற்காக இறைவனைப் போற்றியது. தலைசிறந்த கிறிஸ்தவ ராஜதந்திரியின், தலைவனின், போதகனின், பிஷ்பின், நண்பனின் ஈழம் எடுப்புமற்ற வாழ்விற்கு இறைவனை நன்றிப் பெருக்கோடு வேண்டுகை செய்தோம்.

பிஷ்ப் லக்ஷ்மன் அவர்களை நிரூபித்த கம்பிரமும், பண்பும், கனிவும் வாய்க்கப்பெற்றவர். தேசிய மன்றங்களிலும் சர்வதேச அரங்குகளிலும் அவர் தேசநிற்போது உண்மையான பேருமைப்பட்டோம். அவர் எல்லாவற்றிலும் திருச்சபையின் இராஜகுமாரத்தை திசுந்தார். நம்மத்தியிலே நிலவிய இறைவனின் பண்பிட்ட ஒளிவீசும் வரம் அவர். ஆனால் இந்தப் பெருமகனிடம் புனிதர் பிரான்கிஸ்கின் தர்ப்புமை காணப்பட்டது. பிஷ்ப் லக்ஷ்மன் அவர்களைப் பட்டேர்ப்பதற்கு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்கு எல்லாவற்றை வாய்ப்புக்களையும் பெற்றிருந்தார். ஆனால் எவிய தூய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு மனிதப்பிரதியின் சிறப்பை உலகத்தாருக்குக் காட்டினார். கிறிஸ்தவ மாணவர் பரகதைகளிலும், கிராமங்களில் நடைபெற்ற சிரமதாணப் பணிகளிலும், சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்லாம் எழும்பையன் உடல் உழைப்பில் ஈடுபட்டார். உடலுழைப்பைத் தூய்மைப்படுத்தி அதன் சிறப்பை அறிவுறுத்தினார். நிலத்தில் பாடுபட்ட பாமர மக்களை அவர் மனதார நேசித்தார். சிறந்தவொரு சமூக சீர்திருத்தவாதியாகவும், மனித உரிமைக் கரவலனாகவும் விளங்கினார்.

பிஷ்ப் லக்ஷ்மன் யாழ்ப்பாண மக்களைப்பற்றியும் அவர்களுடைய எண்ணப்பாங்குகளைப் பற்றியும் தெளிந்த அறிவு பெற்றிருந்தார். குடும்பங்களில் வம்சங்களைப் பற்றியும் உறவு முறையைப் பற்றியும் அவருக்கு தல்ல விளக்கம் இருந்தது. யாழ்ப்பாணக் குடிமகனைப்போல சாரத்தமை மட்டும் எட்டிக்கொண்டு வீட்டின் பின் விருத்தையில் அமர்ந்து தமியம் மக்களின் பதார்த்தங்களை குறித்து, உன்னார் சம்பவங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறவரார். பிஷ்ப் லக்ஷ்மனின் நகைச்சுவை மிக ஆழமானது. ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றுக் ஹாஸ்ய வெடிக்க உதிர்ப்பார். குழ இருப்பவர்களைக் கொல்சென்ற சிரிப்பாரன். ஆனால் அவருடைய முகத்தில் மட்டும் ஒருவித முறுவலும் காணப்படாது. பன்னிச்சுருள் மத்தியில் இருக்கும்பொழுது பன்னிப்பின்னை எவின் பதவியையும் சொற்றொடர்களையும் உபயோகித்து அவர்களில் ஒருவராகி விடுவார். அவருடைய சின்னஞ்சிறு மருமக்கள் செய்யும் குறும்புகளை மகிழ்வுடன்

ரசிப்பார். அத்தகைய நகைச்சுவையாளன், பக்கலைக் கழைத்தின் மிகச் சிறந்த மரணவரின் கித்தனையோட்டத்தையும் தமது கருத்துரையால் நெறிப்படுத்த வல்லவர். சிறுபிள்ளைகளை மிகவும் நேசித்தார். அவர்களின் செவ்வப் பெயர்களில் அவர்களை அழைத்தார். அவர்களுடைய பிறந்த நாட்டினிலும் மற்றும் முக்கிய நாட்டினிலும் அவர்களை நினைவுகூர்ந்து வரம்பு தடுத்தல் அனுப்பத் தவறாமட்டார். முதியோரைக் கணம்பண்ணி வலது குறைந்தோரை நண்பராகக் கொண்டவர். அவரிலே கிறிஸ்தவின் ஜீவகையை நாம் தெளிவாகக் கண்டோம். அவர் ஈடு இணையற்ற போதகராகவும் இருந்தார். அவருடைய சபை குருநாகல மறைமாவட்டத்திற்கு வெளியே பல மைக்கள் பரந்திருந்தது. தம் மனைவரைத் தந்த அத்தனை பேரையும் உச்சரிக்கும் ஆளுமை கொண்டவர். தமது உடல் பிடிப்பாக இருந்தாலென்ன மிகக் குறைந்த தரத்திலுள்ள வேலை யாளர்களுக்குத் தரவேண்டிய அவர்களையும் உண்பையும் கிச்சையையும் பெற்றவர். தேசிய நெருக்கடிகளிலும், தனிப்பட்ட மேரகங்களிலும் அவர் பலருக்கு அரணும் கேட்டையுமாய் விளங்கியவர்.

பிஷ்ப் லக்ஷ்மன் அவர்களே யாழ்ப்பாணத்திற்கு அடிக்கடி விஜயம் செய்த, கிங்கன்பிரமுகர் என்பது, மறுக்கவொன்றைக் கவர முடியாத உண்மையாகும். குறிப்பாக வகுப்புக் கலவரங்கள் ஏற்பட்ட பொழுதெல்லாம் அவர் வருகை தடுவார். 1983-ம் ஆண்டு ஜூன் கலவரத்தின் பின் உடல் நிலை சரியில்லாததற்குப் பொழுதும் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து கண்டிருந்தபொழுதும் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் பிஷ்ப் லக்ஷ்மன், அரசியல் சமயத் தலைவர்களையும், இராணுவத் தளபதிகளையும், தொத்துபோனவர்களையும் முதலியோரையும் இனாருளையும் சந்திக்கத்தவறாதேயில்லை. அது உண்மையானபொருட்கோதாரின் விஜயமாகவே இருந்தது. ஆனால் இந்தமுறை நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அவருக்குத் தாக்கமுடியாத வேதனைய அளித்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் கேட்ட நெருக்கைப் பிளக்கும் கைகளை அவரை மரணப்படுக்கையின் தன்னியது; வாய்ச் சொற்கை அர்த்தத்தை இழந்து விடும் பொது வரம்புகளைப் பேசும் என்றார் ஓர் அறிஞர். உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்த நேரம் பிஷ்ப் லக்ஷ்மனின் பிரசன்னம் வாய்ச்சொல்லிலே அதிசிறந்த ஓளடதமாக விளங்கியது சில சமயங்களில் அவர் கண்டிப்பு நிறைந்தவராகவும் பிறரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத குததுக்களைக் கூறுவேண்டியவராகவும் இருந்தார். ஆனால் அவர் தமது குததுக்களை, அகிபுடனும், பண்புடனும், நிதானத்துடனும் கூறிய பொழுது அவரை எதிர்த்தவர்கள் கூட அவருடைய குததுக்களை இறுதியில் ஏற்றுக்கொண்டனர். (தொடரும்)

அருட்பெருந்திரு லக்ஷ்மன் விக்ரமசிங்க அவர்கள்

இராஜன் கதிர்காமர்

முப்பது வருடங்களுக்கு முந்திய கிறிஸ்தவ மரணவ இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பிஷ்ப் லக்ஷ்மன் விக்ரமசிங்க அவர்களே எம் உன்னத்தில் உண்மையான அன்பும், அப்பமுக்கற்ற பரசமும் கொண்ட நண்பனாகவும், எல்லாவிடங்களிலும் அருட் தந்தை யாகவும் நினைந்திருக்கிறார். எனவே குறுவயதில் மரணம் அவரைத் தழுவிக்கொண்டபோது, யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள நமக்கு அது பேரிடியாகவும், தாக்கமுடியாத வேதனையாகவும் இருக்கிறது. பிஷ்ப் லக்ஷ்மன் எமது

இன்பதுன்பங்களில் ஓர் உற்றவனைப் போல பங்கு கொண்டவர். எமது திருமண வைபவங்கள் ஆண்டு விழாக்கள், பாசறைகள், மகாநாடுகள் போன்ற சகல நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்துகொண்டு கிழிவித்தவர். மரணவீடுகளிலும், மற்றும் துயரசம்பவங்களிலும் அவரது ஆறுதல் அளிக்கும் பிரசங்கம் நம் அகக்கண்ணோரோடு இருக்கின்றது. எனவே தான் இந்த மகாநாட்டைய பிரிவு பலரிடையே தாம் அஞ்சைகளைக் கிட்ட உணர்வினைத் தோற்றியுள்ளது. ஆச்சிரமத்துப் பெரியவர்

சங்கடையை மாட்டுவதும் கழறிவதும் பேரவல்லமம், நிரந்தரமாகக் குட்டிக்கொண்ட வேண்டிய பெயர், பொருத்தமாகவும் பொருளுள்ளதாகவும்குக்க வேண்டும். ஒரு பெயரைச் குட்டிக்கொண்டதால் இவ்வர மதிப்பு உயரவேண்டும்; அதுபோல ஒருவர் பண்பில் காணமாய் அவர் குட்டிக்கொண்ட பெயருக்கும் மதிப்பு உண்டாகவேண்டும்.

ஆள்தோர் வாக்கு

Father Lak — Our beloved Chaplain

It was my third day in the University Campus at Peradeniya. We freshers had just moved into the halls of residence. A very young, stately and handsome clergyman walked into our Hall (James Peiris Hall) and asked for all of us Christians by name. Little did we realise then that he would be the one who would make the greatest impact on our lives on the campus.

As son of the first National Government Agent and hailing from a great aristocratic affluent family, with a very brilliant academic and sports record at Royal it would have been his, to name the job he desired and have it. To us members of the University S. C. M. it was a matter of great pride to speak of our chaplain as the only Political Science graduate with a First class degree from the University of Ceylon. We also learnt that he was working for his Ph. d in England when he felt called to enter the sacred ministry. It seems to me that the words of Rudyard Kipling, "Festoomed with the haberdashery of success, lay all that aside when the imperious Summons comes" had been written on him.

Father Lak as he was affectionately called was a man given to prayer, and it was evident to all who came into contact with him that he was one who had been with the Lord, as it was felt of the early disciples. One evening I had a note from him. The following day, I was at his home at six in the morning when his mother told me that he had gone into his chapel for his morning devotion. I had to wait a full hour to meet him. While waiting I could see him on his knees, his face serene and lost to the world, and to my teen-age mind it occurred that Jesus' face must have looked the same when he was on the mountain top praying to His Father.

N. C. C. chaplain though he was, and generally conceived of, as shepherd to the Christians on the University campus, his pastoral care and service extended far beyond that limit. A muslim friend of mine was suddenly taken ill and was rushed to the Kandy hospital. As soon as lectures were over that day, some of us hurried to see him, only to be told by the patient that Father Lak had already been there, spending a good long afternoon by his bed.

The personality of Father Lak was singularly magnetic. In his dealings with the individuals he showed deep sympathy and understanding, and they were expressed not in words of pastoral counselling alone. A friend of mine who had been orphaned from childhood was then a priest in Kandy, and Father Lak once took me to meet him. He was just setting up his home with make-shift furniture. On a sub-

sequent visit I found that he had acquired a new drawing room suite, and when I commented on its elegance he explained that it was a gift from Father Lak.

The beautiful church of the glamorous University campus had no church-keeper, when Father Lak was its Incumbent. Polishing and sweeping the floor, arranging flowers, spreading mats and distributing hymn books were to be undertaken by the SCMs and were the special responsibility of the Devotional Secretary. I happened to be that Secretary for a year and early one Sunday morning when I was rushing to the church to see to this routine I got delayed on the way because of an encounter with a wild buffalo. I ran all the way and up the full flight of steps leading to the church and was taken aback to see, Father Lak in sarong and banian broomstick in hand sweeping the church all by himself. Before I could apologise and explain delay, he spoke and said, I knew the faithful one would come. He was the very embodiment of grace and humility.

What an able personal manager and administrator he was became evident when once he had to be away from the campus for six months. Chaplaincy work had to go on, nevertheless. He had only the undergraduate students to shoulder the responsibility in his absence. He carefully typed out in separate sheets of paper the details of the duties which different boys and girls had to do, called them one by one to explain and entrust them personally, and left the campus. The students rose to the occasion. They had to, because their beloved chaplain had trust on them.

Several years after I had left the University, my husband and I met him after service at the Vaddukoddai church where he was preaching. He walked up to us and asked, "where is your little rascal, I hear you've been blessed with one." "Our son is asleep in the car" we said. "I must see him" Father Lak said and stepped into the car to stroke his little head, "Gentleness where it weds with manhood makes the man" wrote Tennyson. And to all who knew Father Lak he was truly a man.

Father Lak was a great gift to the church in Sri Lanka. Many have for a longer period known him as a leading Bishop. But I was among the fortunate few who knew him intimately during the few years he served the University as chaplain. His home was for all practical purposes, the home away from home for all the SCMs. All of us who belonged to that company thank God that His love become flesh once again and dwelt among us.

Pathmini Sugunanathan.

The London Times on Rt. Rev. Lakshman Wickremesinghe Leading Asian Theologian

The Right Rev. Lakshman Wickremesinghe, who died in Colombo on October 23 at the age of 56, had been Bishop of Kurunegala, in Sri Lanka, for 21 years. He was a leading Asian theologian and an important influence in the Christian Conference of Asia and the Inter Anglican Theological and Doctrinal Commission.

After a brilliant economics degree from the University of Ceylon, he came to Keble College, Oxford, and then Ely Theological College. After ordination in 1952 he was on the staff of All Saints Church, Poplar. He was a University Chaplain in Sri Lanka from 1958 to 1962.

As Bishop of a rural diocese of traditional Sinhalese village parishes and tea estate areas worked by Tamils, which included ancient centres of Buddhism, he saw his task as trying to meet human need in a developing country with high youth employment, and also building mutual trust and respect in a pluralist society. He was concerned to foster Christian moral influence in political life and pursued a risky prophetic role in opposition to injustice, while seeking to give a Christian interpretation to the Buddhist ideals of personal peace and serenity.

He was deeply shocked and affected by the brutal outrages against Tamils last July, and was outspoken in condemning those of his own race who were responsible. He strongly urged initiatives in repentance and reconciliation.

In 1979 he delivered the annual Sermon of the Church Missionary Society on Mission, Politics and Evangelism, followed by the Second Lambeth Interfaith Lecture "Togetherness and Uniqueness — Living Faiths in Interrelation". Two years later he gave the Niles Memorial Lecture on Living in Christ with People (in Bangalore) and presented a paper "Church Union and the Renewal of Human Community" to a World Council of Churches Consultation. After working hard and long for church union in Sri Lanka he found the Anglican Church's failure to reach agreement hard to accept.

Before his death he had just completed a year as William Paton Fellow at the Selly Oak Colleges.

He had many friends in this country and in other parts of the world. At the same time he was deeply attached to the ancient traditions and cultures of his own country, and was loved and respected there. He was equally at home in the East on the West.

July Incidents A Shame to the Nation

[We are publishing this extract from an address of the Speaker, Mr E. L. Senanayake at a Reception accorded to him and his wife at Kandy because of its significance in the political elemate of the country today.]

— Ed.

Sinhala, Tamil and Muslim and other minority communities should live in harmony in this country. Any repetition of the unfortunate incidents of July this year should be avoided at any cost. However, it was equally important to protect the Sinhala race. Sinhala people did not have any other country to go to. Sinhala population was not in billions as in the case of other races. The unity among the Sinhala people was a vital need of the hour, said the Speaker of Parliament Mr E. L. Senanayake.

He was addressing the members of Kandy Sinhala Welenda Peramuna at a reception accorded to him and Mrs Senanayake by the Peramuna at the Hotel Dehigama Kandy recently.

Mr. Senanayake added that the incidents of July was a shame to the nation. Such incidents would injure the good name of Sinhala people. The world would think that Sinhala people who followed Theravada Buddhism and lived in a country called Dharmadwipa, were a set of uncivilised people. "There is an English saying that an ani-

mal never kills an animal of its kind." It was the man who kills another man. It was the duty of all of them to see that such incidents were not repeated but all live in harmony.

At the same time Sinhala people must unite in order to further the interests of the majority community and get the race protected since they had no other country to go. When the late Premier D. S. Senanayake introduced the bill to deny franchise to Indians in this country an Indian M. P. vehemently protested and cursed the Prime Minister D. S.'s reply was "Mr Speaker, we the Sinhala people too were descendants from those who came from India 2000 years ago. Our people were subjected to untold hardships in India, so that we came to this Island, settle down and built this country and lived for 2000 years.

The Speaker said that he had never victimized any of his political opponents. He believed that as if any one had the freedom to have belief in and practice any religion, every one should have the freedom to have his or her own political views. After the UNP's victory in 1965 the then Minister of Education sent a letter asking him (Mr. Senanayake) to produce a list of government teachers who had worked against him at the election to have them transferred to remote areas. He did not reply that letter.

500th Birth Anniversary of Martin Luther

(10-11-83)

The Celebrations of the 500th Birth Anniversary of Martin Luther on the 10th of November, 1983 in Jaffna was marked by Holy Communion Services in all Churches in the morning at 6 a.m.

At 3 p.m. in the afternoon, the public celebrations commenced with an Exhibition of Posters and of the well known books of Martin Luther.

After Tea, the Public Meeting commenced at 4 p.m. with the former Bishop, of the JDCSI, the Rt. Rev. (Dr.) S. Kulandran in the Chair. In his opening remarks, Bishop Kulandran said that the occasion makes us go 500 years back in time, when Martin Luther appeared and opposed the Church, because he said that it preached not the word of God but the word of man. His clarion call to the people was 'Look into the Bible'. He also translated the Bible into German, a task for which William Tyndale was burnt as a heretic. For nearly 1500 years the Bible had remained a book in Hebrew Greek or Latin Languages only.

The far reaching effects of Luther's life and work was seen in the proposal made at the Vatican Council some 20 years ago for the canonisation of Martin Luther. The best translation of the Bible has been in modern times accomplished by a Roman Catholic.

Mr. S. Jebanesan, the Project Secretary of *The Christian Institute for the Study of Religion and Society* (the association which sponsored the public celebrations) referred to Luther's early life and the influences which changed the course of his career from law to monasticism. As an Augustinian Monk, Luther immersed himself in all the rigorous practices of his monastic life but found no inner satisfaction.

His visit to Rome and his aversion to the practice of the Sale of Indulgences by Teizel made him come to the conclusion that the "Righteous shall live by Faith". Pope Leo X thought of him only as 'a drunken German'. But subsequent events have proved that Martin Luther had triggered a movement which extended far beyond the boundaries of his country.

We remember Martin Luther today not merely for his immense creative cultural achievements, his translation of the Bible, his literary output and the decisive impulse he lent to the visual arts and music but also for the deep-going transformation of society which he accomplished through the reformation of the Church.

Marking of A/L Scripts in December

The marking of the answer scripts of the recently concluded G.C.E. Advanced Level Examination will be completed during the December vacation according to Mr. Pannadasa Kariyawasam, Commissioner of Examinations.

The Rt. Rev. D. J. Ambalanar, speaking of the theological aspect of Martin Luther's life and work said that we honour today Martin Luther in obedience to the 5th Commandment of the Decalogue: - "Honour thy Father and Mother". Martin Luther is the Father of our Faith.

His life and work had a revolutionary impact not merely on the Christian Church but on the history of the world. Entering the arena as a reformer of the Church he triggered a movement for social progress which brought within its compass education, economic justice, etc. He exercised a major influence on historical developments.

His teaching of "Justification by Faith" is a doctrine which is the core of the gospel. Although the teaching has forensic connotations, it is really a teaching of the new relationship that has been established between God and man. As opposed to Calvin, Martin Luther's theology is contextual and aimed at correcting some of the wrong doctrines on which he thought the theology of that time was based.

The invention of the Printing Press at that time was of immense help to Luther in producing the 54 volumes of his work.

Luther did not destroy the Church by his doctrine of Justification by Faith but only emphasised the new relationship that has been established between man and God. Neither the 'iron' nor the 'fire' was changed by the new experience but a new relationship was established. The 'glow' on the 'iron' indicated the new sharing in the relationship.

Martin Luther remained till the end a teacher of scripture, a doctor of the Faith; and a reformer of the Church. The impact of his teaching has been most significant in the Roman Catholic Church which is now engaged in sound theological work of reform and re-thinking. The 'new lock' of Martin Luther is being made with great assiduity in the R.C. Church as well.

Martin Luther's life and work in its totality represents not merely a revolution in Germany but occupies a prominent place in the history of the world. His work has left traces in all continents in Scandinavia and in other neighbouring lands all of whose history has been shaped by Martin Luther.

The Programme concluded with a programme of Reformation Music, introduced by Dr. Robert Porter of Jaffna College.

Most of the science scripts have been marked and the rest will be corrected together with Arts and the Commerce medium answer scripts in December.

Marking which usually takes place soon after the examination completed has to be postponed this year, since the teachers cannot be released from their school duties.

New Code of Church Law

A New Code of Church Law which Pope John Paul II signed on January 25 this year comes into effect from 27-11-83.

The Code increases the role of non-clerics and expands the role of Catholic women while still barring them from the priesthood.

Some essential features of the Code are:—

- Catholics are no longer banned from marrying non-Catholics, provided the local bishops approve of such mixed marriages.
- Priests and nuns are barred from political office except in special cases. They are also banned from leadership in labour unions "unless for the common good or defence of the Church".
- All marriage annulment decrees must be reviewed by a panel of three church marriage court judges (church courts annulled about 30,000 marriages in US in 1979, which triggered severe criticism from the Vatican).
- The ban on cremation has been formally lifted but the new code stipulates that Catholic funeral rites are to be denied to persons "who have chosen the cremation of their body for reasons that are opposed to Christian faith".

The New Code of 1752 Laws in seven sections reflects many of the liberalising changes in the Church since the reforms of Vatican Council II some 20 years ago.

University Admissions

Joint Memorandum

Five senior academicians and a senior researcher have, it is learnt, submitted a Joint Memorandum to the 8 member Committee appointed by the UGC to review the present university admission policy.

The signatories of the memorandum are:— Prof. I. Balasooriya; Prof. K. D. Arudpragasam; Prof. W. E. Ratnayake; Prof. R. N. D. Fonseka; Prof. Osmond Jeyaratne; and Prof. P. M. Jayatissa.

The main recommendations in the memorandum are:—

- An Examination Syndicate of the Universities should conduct an examination on the results of which the students should be admitted to the faculties of the universities.
- English should form an important component of the first year courses.
- There should be one year of common co-ordinated teaching by university personnel.
- Admission to the university should be on a single performance at the admission examination.
- Those who do not gain internal places could continue their degree programme under "the distance teaching scheme"

The President meets Delegations

Delegations from Five Associations met President Jayawardene on 2-11-83 concerning memoranda they had earlier submitted. The Associations were: The Colombo Young Men's Buddhist Association (YMBA), the Democratic Workers Congress (DWC), the All Ceylon Buddhist Congress (ACBC), the All Ceylons Moors Association (ACMA), and the All Ceylon Muslim League (ACML).

Seven Ministers of State participated in the discussions which ranged from colonisation to trade and investment!

The President has said that the selection of allottees for settlement would be on a strict ethnic ratio. Under Maduru Oya Settlement Scheme, Scheme, provision will be made for 74% Sinhalese, 12% Sri Lankan Tamils and 7% Muslim.

The Muslims have asked for separate blocks in the colonisation schemes for Muslim allottees to enable them to observe their religious and cultural rites.

They have also asked for an 8 per cent proportion in various services and educational institutions.

The DWC made a special request to the President to consider inviting the TULF to the Round Table Conference.

History of Christianity in India

At the recent Fifth General Conference of the Church History Association of India, Volume II of the six volume History of Christianity in India has been released.

The author, Rev. Fr. Joseph Thekkedath has collected a vast amount of details about the various communities of Christians throughout India, originally written in various European languages, such as Portuguese, Spanish and Italian as well as Latin.

Volume II of the book covers the period 1542—1700.

"The Church of India"

The Joint Council of the Church of North India, the Church of South India and the Malankara Mar Thoma Syrian Church which was constituted in 1978, has proposed to the three churches which are in full communion with one another, that the name be THE CHURCH OF INDIA.

The Secretary of the Joint Council is Rev. P. B. Santram.

The Joint Council has urged Christians in India to contribute to strengthen the progress towards the socio-economic goals of the nation by constructive participation, by practising the highest moral standards in private, institutional and public life and by mobilising public opinion against corruption.